

Montauban 87

presentada per el seu productor Louis Panassié. És un monument cinematogràfic dedicat als músics que han creat la música més important dels nostres temps. I és també un present de tots els artistes que hi prenen part, al seu amic Hugues Panassié que, com tots saben, va dedicar tota la seva existència a divulgar i promocionar el Jazz, descobrint i ajudant a nombrosos músics que han arribat a ser grans figures. La durada de la pel·lícula és ara de dues hores i quaranta cinc minuts en lloc de

Gerry Wiggins

les dues hores vint-i-cinc minuts de la versió original, que havíem pogut veure a Barcelona l'any 1971. Consta de tres parts, l'última de les quals, que és "El Concert" conté unes seqüències amb Duke Ellington i la seva orquestra interpretant "Take the A Train", "Chinoiserie", "Satin Doll" i "Rockin in Rhythm". És una meravella veure i escoltar aquesta fabulosa orquestra, amb el Duke ballant sol als compasos de la seva música. El swing queda enmarcat per les seves gesticulacions, mentre les notes i els "riffs" de l'orquestra l'acompanyen de forma exorbitant.

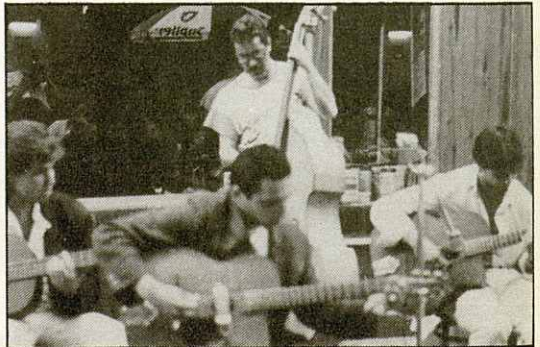
Els concerts dels tres dies següents varen representar una trilogia dedicada a tres grans figures del jazz: Duke, Satchmo i Fats.

Dimecres dia 8: "Ellingtomania" amb François Biensan (tp), Patric Barreveille (tb), Claude Tissedriers (bs), André Villeger (as), François Rilhac (p), Pierre Boussaguet (b) i François Laudet (dr).

A Biensan, que és el "leader" del grup, alguns el consideren com el Clark Terry francès. Cal dir que tan al "bugle" com a la trompeta, la semblança és evident, però quant s'ho proposa, també li surten coses de Cat Anderson i Cootie. Els altres components formen amb Biensan una orquestra que va fer bellugar amb swing a

l'auditori interpretant temes ellingtonians com "In a Mellow Tone", "Satin Doll", "Squeeze me", "Perdido", etc. Dijous dia 9: "The French All Stars", concrets per Irakli, un trompeta molt inspirat de l'estil de Louis Armstrong, amb unes frases i una sonoritat tan semblants a les de Sach que impresionen. La resta del All Stars amb Claude Gousset (tb) i Stéphane Gueralt (cl) en el "roll" de Tegarden i Blgard, i una secció de ritme de primer ordre, a la que hi figuren Pierre Gelligaris (p) amb uns impresionants solos a la Earl Hines, Freddy Legendre (b) i Michel Denis (dr), tots jazzmen francesos d'entre els millors. Interpreten números com "Someday You'll Be Sorry", "My Monday Date", "Tea for Two", i en particular "Struttin with some Barbecue" tots ells sabien improvisar de forma tan impregnada del famós Satchmo's All Stars que si tancaves els ulls semblava que fossis a un veritable concert Armstrong.

Divendres dia 10: "Hommage a Fats Waller" del pianista François Rilhac, que li agrada tocar "stride" a la James P. Johnson i Fats Waller, amb una gran precisió. El grup que l'acompanyava amb una ferma pulsació dins de la "cosa" que s'estava produint, l'integraven Alain Bouchet (tp), Jacques Montebruno (cl-ts), Enzo Mucci (guitarra), Freddy Legendre (b) i Michel Denis (dr). Gran profusió de solos sobre temes com "Dinah", "Honeysuckle Rose" i per arrodonir l'homenatge a Fats es va incorporar al grup la cantant Silvia "Kuumba"

Serge Krief

Williams per una meravellosa versió de "Ain't Misbehavin". També cal fer menció de l'incorporació al grup del clarinetista Alain Marquet que va demostrar estar a l'altura dels altres.

Aquests tres grups (Biensan - Irakli - Rilhac) varen actuar a la primera part de cada concert, doncs per la